

Nr 23

**Kungl. Maj:ts proposition angående skyldighet
att anmäla yrkesmässig överlåtelse
och uthyrning av TV-mottagare;
given Stockholms slott den 17 mars 1972.**

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över utbildningsärenden, föreslå riksdagen att bifalla det förslag om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

INGVAR CARLSSON

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås en ändring i radiolagen varigenom den som i detaljhandelsledet yrkesmässigt överlåter eller hyr ut TV-mottagare åläggs att till den myndighet som Kungl. Maj:t bestämmer lämna uppgift om dem till vilka överlåtelse eller uthyrning skett.

**Förslag till
Lag om ändring i radiolagen (1966: 755)**

Härigenom förordnas i fråga om radiolagen (1966: 755),
dels att nuvarande 9 § skall betecknas 10 §,
dels att i lagen skall införas två nya paragrafer, 9 och 11 §§, av nedan
angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 §

Yrkesmässig överlåtelse i detaljhandeln av televisionsmottagare skall av överlåtaren anmälas inom tid och till myndighet som Konungen bestämmer. Sådan anmälan skall innehålla de uppgifter som behövas för fastställande av avgiftsplikten för innehavet av televisionsmottagaren.

Första stycket öger motsvarande tillämpning på yrkesmässig uthyrning av televisionsmottagare.

Vid överlåtelse som avses i första stycket är förvärvaren eller den som företräder honom skyldig att på begäran lämna överlåtaren de uppgifter som denne behöver för att kunna fullgöra sin anmälningsskyldighet. Motsvarande gäller vid uthyrning som avses i andra stycket.

Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer öger meddela närmare föreskrifter om anmälan och uppgiftsskyldighet enligt första—tredje styckena.

11 §

Till böter dömes den som

1. underlåter att fullgöra anmälningsskyldighet som avses i 9 § första eller andra stycket, eller

2. uppsåtligen eller av oaktsamhet lämnar ofullständig eller oriktig uppgift i anmälan som avses i 9 § första eller andra stycket, om ej gärningen är belagd med straff i brottsbalken.

Till böter, högst femhundra kro-

Nuvarande lydelse

Förelagen lydelse

nor, dömes den som vid fullgörande av uppgiftsskyldighet som avses i 9 § tredje stycket uppsåtligen eller av oaktsamhet lämnar oriktig uppgift, om ej gärningen är belagd med straff i brottsbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1972.

**Utdrag av protokollet över utbildningsärenden,
hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet
på Stockholms slott den 17 mars 1972.**

Närvarande: ministern för utrikes ärendena WICKMAN, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, HOLMQVIST, ASPLING, NILSSON, LUNDKVIST, GEIJER, BENGTSSON, LÖFBERG, CARLSSON, FELDT.

Chefen för utbildningsdepartementet, statsrådet Carlsson, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *skyldighet att anmäla yrkesmässig överlåtelse och uthyrning av TV-mottagare* och anför.

1 Inledning

Rundradioverksamheten finansieras — med undantag för skolprogramverksamheten och programverksamheten för utlandet — med avgifterna för innehav av radio- och TV-mottagare. Överskott av avgiftsmedel som kan uppstå vissa år reserveras för andra år då de löpande intäkterna inte förslår att täcka utgifterna. Televerket handhar avgiftsinkasseringen.

I gemensam skrivelse den 7 september 1971 har televerket och Sveriges Radio föreslagit att bestämmelser införs om skyldighet att till televerket anmäla yrkesmässig försäljning och uthyrning av TV-mottagare.

Efter remiss har yttranden över förslaget avgivits av justitiekanslern, riksrevisionsverket, kommerskollegium, Kooperativa förbundet, Sveriges grossistförbund, Sveriges köpmannaförbund och Sveriges radiohandlares riksförbund. De tre sistnämnda organisationerna har avgivit likalydande yttranden. I anslutning härtill har Sveriges radioleverantörer kommit in med vissa synpunkter.

2 Tidigare förslag och nuvarande ordning

Kontrollen av att gällande bestämmelser om mottagaravgifter efterföljs har sedan början av 1930-talet huvudsakligen åvilat särskilda tjänstemän vid televerket. Kontrollen har skett genom stickprov. Skyldighet för radiohandeln att till televerket anmäla försäljning eller annan överlåtelse av mottagare finns inte.

Styrelsen för dåvarande AB Radiotjänst föreslog år 1957 att den som yrkesmässigt försälde TV-apparater skulle åläggas att dels föra register över apparatköpare, dels hålla dessa register tillgängliga för televerket.

I remissutlåtande över förslaget anförde telestyrelsen — efter höran-

de av vederbörande branschorganisationer — bl. a. att representanter för radiohandeln mycket bestämt hade motsatt sig registreringskyldigheten under hänvisning till att den skulle försätta handlarna i en besvärlig mellanställning. Styrelsen var för sin del inte beredd att tillstyrka införandet av den föreslagna registreringskyldigheten utan ansåg att man först borde pröva de olika möjligheter som redan stod till buds att påverka försumliga TV-innehavare: propaganda i samarbete med radiohandeln och Radiotjänst såväl genom en upplysningsbroschyr som direkt via TV samt olika tekniska och andra kontrollåtgärder.

Genom beslut den 28 juni 1962 fann Kungl. Maj:t framställningen inte föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Gällande bestämmelser på området grundas på radiolagen (1966: 755). I lagen sägs bl. a. att mottagare, dvs. anordning för mottagning av radiosändning eller trådsändning, får innehas och användas av var och en. Konungen förordnar efter riksdagens hörande om avgift för innehav av mottagare. Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer får meddela närmare föreskrifter om sådan avgift och ordningsföreskrifter för användning av mottagare. Med stöd härav har Kungl. Maj:t genom kungörelsen (1967: 447) om mottagare för radiosändning eller trådsändning föreskrivit att innehav av mottagare skall anmälas till televerket. Den som bryter mot denna föreskrift dömes till böter, högst 500 kr.

Enligt riksåklagarens beslut om ordningsbot för vissa brott skall vid underlåtenhet att till televerket anmäla innehav av ljudmottagare eller televisionsmottagare ordningsbot utgå med 50 resp. 100 kr.

Med stöd av nämnda kungörelse har televerket fastställt ordnings- och tillämpningsföreskrifter med bl. a. bestämmelser om hur innehav av mottagare skall anmälas till televerket.

F. n. gäller följande mottagaravgifter. Hushåll med TV- och radiomottagare eller bara TV-mottagare har att erlægga en allmän mottagaravgift om 55 kr. för kvartal. För hushåll med färg-TV-mottagare utgår en tilläggsavgift om 25 kr. för kvartal. Hushåll med endast radiomottagare har att erlægga en särskild ljudradioavgift om 50 kr. för år.

3 Anmälningsskyldighetens fullgörande

Antalet allmänna mottagaravgifter uppgick den 31 december 1971 till drygt 2,6 milj. och antalet erlagda tilläggsavgifter för färg-TV-mottagare till ca 260 000. De totala avgiftsintäkterna i rundradiorörelsen beräknas innevarande budgetår uppgå till ca 620 milj. kr.

Enligt televerkets uppskattningar fanns i juni 1971 ca 100 000—130 000 svart-vita TV-mottagare som inte anmälts till televerket, eller ca 4—5 % av hela apparatbeståndet i landet. Vid nuvarande avgiftsnivå innebär detta ett inkomstbortfall av 22—29 milj. kr. per år.

Reguljära färgsändningar i TV inleddes den 1 april 1970. Fr. o. m.

nämnda tidpunkt började också den särskilda tilläggsavgiften för färg-TV-apparater att gälla. Handeln med färg-TV-apparater hade dock nått en viss omfattning redan under år 1969. Det stod snart klart att antalet anmälningar om innehav av färg-TV-mottagare inte svarade mot antalet sålda mottagare. Under våren 1971 satte därför televerket i samråd med Sveriges Radio in omfattande informationsinsatser m. m. Bl. a. framfördes i olika former upprepade påminnelser om avgifts- och anmälningsskyldigheten i TV. Televerkets avgiftskontrollanter sattes in på vissa i förväg namngivna orter. Till landets radiohandlare distribuerades kombinerade informations- och anmälningsblanketter avsedda att överlämnas till kunderna vid försäljning av TV-mottagare.

Åtgärderna beräknas ha lett till en sänkning av bortfallet av tilläggsavgifter för färg-TV-mottagare från ca 50 % i begynnelseskedet till ca 30 % i maj 1971. Ett bortfall av den angivna storleken beräknades då medföra ett årligt inkomstbortfall om ca 10 milj. kr.

En inom televerket utvecklad elektronisk detektor som kan spåra färg-TV-mottagare i drift på 10—15 meters avstånd har ännu inte börjat användas.

Det kan i sammanhanget nämnas att televerket för den närmaste femårsperioden räknar med en ökning av antalet färg-TV-hushåll till ca 1,4 milj. under budgetåret 1976/77. Antalet hushåll som är skyldiga att erlægga allmän mottagaravgift beräknas vid samma tidpunkt ha ökat till ca 2,8 milj.

4 Förslag från televerket och Sveriges Radio

Televerket och Sveriges Radio konstaterar i den gemensamma skrivelsen att de nämnda åtgärderna för att minska avgiftsbortfallet i och för sig givit ett visst resultat. Det får dock anses otillfredsställande att ungefär en tredjedel av försålda färg-TV-apparater undandras den fastställda tilläggsavgiften. De vidtagna åtgärderna är dessutom av engångsnatur. Det ter sig enligt televerkets och Sveriges Radios mening diskutabelt att fortsätta med en lika intensiv kampanj. Det ifrågasätts vidare om en ordningsbot av 100 kr. har en tillräckligt avskräckande verkan.

I sammanhanget erinras också om statsmakternas uttalanden år 1971 om angelägenheten av kostnadsbesparande rationaliseringar inom Sveriges Radio (prop. 1971: 1 bil. 10, KrU 1971: 8, rskr 1971: 110). Det framhålls i skrivelsen att man i möjligaste mån också bör försöka påverka intäktssidan i positiv riktning.

Mot den angivna bakgrunden bör enligt televerket och Sveriges Radio frågan om anmälningskyldighet för radiohandlare tas upp till förnyad prövning. Enligt det förslag till lagändring som presenteras skall den som idkar handel med eller yrkesmässigt hyr ut TV-mottagare vara

skyldig att till televerket lämna uppgift över dem som köper eller hyr sådan mottagare. Uppgiften skall uppta köparens eller förhyrarens eller — om mottagaren är avsedd för annans räkning — innehavarens namn, yrke och adress samt redovisa huruvida anskaffningen eller förhyrningen avser nyanskaffning, ersättningsanskaffning eller anskaffning av ytterligare mottagare. Skyldigheten föreslås reglerad genom att bestämmelse härom förs in i radiolagen.

Den som inte fullgör anmälningsskyldigheten skall enligt förslaget kunna dömas till böter eller fängelse högst ett år. Rapporteringsskyldighet av i princip samma slag som det som föreslås för svenskt vidkommande föreligger numera i flera västeuropeiska stater, nämligen Danmark, Norge, Belgien, Frankrike, Storbritannien och Schweiz. Motsvarande bestämmelser har upphävts i Nederländerna fr. o. m. år 1969 med hänsyn till att praktiskt taget alla hushåll i landet då hade registrerat TV-innehav.

5 Remissyttranden

Angelägenheten av att åtgärder vidtas mot avgiftsbortfallet understryks av *justitiekanslern*, *riksrevisionsverket* och *Kooperativa förbundet*. De nämnda remissinstanserna jämte *kommerskollegium* tillstyrker det föreslagna systemet med skyldighet att till televerket anmäla yrkesmässig försäljning och uthyrning av TV-mottagare.

Riksrevisionsverket påpekar att förslaget om anmälningsskyldighet endast bör ses som ett komplement till övriga åtgärder för att minska avgiftsbortfallet. Verket konstaterar bl. a. att de föreslagna åtgärderna inte direkt och omedelbart påverkar nuvarande avgiftsbortfall och att viss möjlighet finns att kringgå bestämmelserna genom bulvanköp.

Justitiekanslern framhåller att det visserligen i princip måste framstå som en otillbörlig övervakning av de enskilda individernas handlande att inköp av vissa varor skall anmälas till offentlig myndighet av berörda säljare. Samhällsutvecklingen har dock enligt justitiekanslern medfört att företag och arbetsgivare fått allt mer vidgade åligganden att förse myndigheterna med uppgifter av olika slag. Med hänsyn härtill och angelägenheten att i möjligaste mån minska avgiftsskolkningen tillstyrks förslaget.

Kommerskollegium och Kooperativa förbundet understryker att bestämmelserna om hur anmälningsskyldigheten skall fullgöras bör utformas på sådant sätt att den blir så litet betungande för radiohandeln som möjligt. Enligt Kooperativa förbundets mening bör vidare straffet för den som inte fullgör anmälningsskyldigheten begränsas till böter.

Sveriges grossistförbund, *Sveriges köpmannaförbund* och *Sveriges radiohandlares riksförbund* ställer sig negativa till förslaget. De nämnda organisationerna framhåller att Radiobranschens samarbetsråd har ut-

fäst sig att till samtliga radiohandlare distribuera ytterligare informationsmaterial rörande avgifterna för innehav av radio och TV. Åtgärder av detta slag bör enligt organisationerna bidra till en väsentlig minskning av avgiftsbortfallet. Den föreslagna anmälningsskyldigheten avstyrks av både principiella och praktiska skäl. Bl. a. hävdas att en anmälningsskyldighet skulle vara att beteckna som ett »angivarsystem» som strider mot allmänna rättsgrundsatser. Det påpekas att möjlighet finns att kringgå bestämmelserna genom bl. a. bulvanköp. Rapporteringsskyldigheten beräknas medföra betydande merkostnader och merarbete. Organisationerna förutsätter att förfarandet görs så enkelt som möjligt och att företagen får full ersättning för merarbetet, om anmälningsskyldighet för radiohandeln trots allt införs. Förhandlingar bör i detta fall tas upp med berörda branschorganisationer i frågan.

6 Departementschefen

Drift- och investeringsutgifterna för rundradioverksamheten bestrids — med vissa undantag — med mottagaravgifter. Innehav av radio- och TV-mottagare skall anmälas till televerket, som handhar avgiftsinkaseringen. F. n. betalar hushåll med radio- och TV-mottagare eller bara TV-mottagare en allmän mottagaravgift. För hushåll med färg-TV-mottagare tillkommer en särskild avgift. Hushåll med enbart radiomottagare skall betala en särskild ljudradioavgift.

Antalet allmänna mottagaravgifter uppgick den 31 december 1971 till drygt 2,6 milj. Vid samma tidpunkt hade ca 260 000 tilläggsavgifter för färg-TV erlagts. Televerket uppskattade i juni 1971 andelen inte anmälda svart-vita TV-mottagare till 4—5 % av det totala beståndet vilket motsvarar 100 000—130 000 allmänna mottagaravgifter. Vid nuvarande avgiftsnivå innebär detta ett inkomstbortfall för rundradiorörelsen om 22—29 milj. kr. per år. Bortfallet i fråga om det särskilda färg-TV-tillägget var i maj 1971 enligt televerkets uppskattningar ca 30 %, vilket skulle betyda ett årligt inkomstbortfall om ca 10 milj. kr.

Televerket och Sveriges Radio ser mycket allvarligt på att allmänheten i betydande omfattning inte anmäler innehav av TV-mottagare och på att rundradioverksamheten med anledning därav går miste om inkomster. Informationen om skyldigheten att anmäla innehav av TV-mottagare har intensifierats och skärpt avgiftskontroll har satts in. Televerket och Sveriges Radio anser att insatserna har gett ett gott resultat och påtagligt förbättrat situationen jämfört med tidigare. Som exempel nämns att bortfallet av tilläggsavgiften för färg-TV-mottagare som uppskattats till drygt 50 % vid årsskiftet 1970/71 ett halvår senare beräknats till ca 30 %.

Framför allt med hänsyn till svårigheterna att varaktigt nedbringa bortfallet av tilläggsavgifter för färg-TV-mottagare har Sveriges Radio

och televerket funnit det nödvändigt att skyldighet införs att till televerket anmäla yrkesmässig försäljning och uthyrning av TV-mottagare. De remissinstanser som yttrat sig över detta förslag är inte eniga. Förslaget tillstyrks av justitiekanslern, riksrevisionsverket, kommerskollegium och Kooperativa förbundet. Branschorganisationerna, nämligen Sveriges grossistförbund, Sveriges köpmannaförbund och Sveriges radiohandlares riksförbund, avstyrker dock förslaget om anmälningsskyldighet av både praktiska och principiella skäl. Det har bl. a. hävdats att en anmälningsskyldighet skulle vara att beteckna som ett »angivarsystem» som strider mot allmänna rättsgrundsatser.

Rundradioverksamheten finansieras enligt statsmakternas beslut till helt övervägande del med mottagaravgifter. Verksamheten är alltså beroende av att föreskrivna avgifter verkligen erläggs. Som televerket och Sveriges Radio påvisat betalas inte avgiften för TV-mottagare i tillfredsställande omfattning. Avgiftsbortfallet kan beräknas till 30—40 milj. kr. per år. Ett bortfall av denna storlek kan inte accepteras. Det finns således anledning att nu ta upp frågan om hur man skall kunna minska bortfallet. Enligt min mening bör man därvid främst lita till den form av åtgärder som hittills använts, nämligen informationskampanjer. Även om det finns anledning att anta att sådana kampanjer ger betydande resultat, ger erfarenheten vid handen att det finns behov av ytterligare åtgärder. Två slag av kontrollåtgärder har därvid aktualiserats, nämligen dels en anmälningsskyldighet för TV-handlare m. fl. enligt televerkets och Sveriges Radios förslag, dels användning av en elektronisk detektor som televerket konstruerat. Frågan om förutsättningarna för att tillåta apparater av det slag till vilket detektorn hör har ännu inte lösts och kan inte lösas i detta sammanhang. Jag räknar därför med att detektorn f. n. inte kommer att användas.

Den föreslagna anmälningsskyldigheten torde i vart fall beträffande färg-TV-mottagare kunna utgöra en effektiv kontrollmetod under de närmaste åren under vilka man har att vänta en omfattande nyan-skaffning. En sådan anmälningsskyldighet innebär ett väsentligt mindre intrång i den enskildes integritet än vad användningen av detektorn skulle göra. Därtill kommer att villkoren för en anmälningsskyldighet kan preciseras på ett tillfredsställande sätt. I detta sammanhang vill jag erinra om att en motsvarande anmälningsskyldighet redan finns i flera europeiska länder, däribland i Danmark, Norge, Frankrike och Storbritannien.

Från branschorganisationernas sida har framförts farhågor för att en anmälningsskyldighet skulle medföra betydande merkostnader och merarbete för handeln. Enligt min mening bör det vara möjligt att utforma anmälningsförfarandet på ett mycket enkelt sätt. Jag avser att senare föreslå Kungl. Maj:t att ge televerket i uppdrag att närmare ut-

forma förfarandet. Detta bör ske i nära kontakt med företrädare för radiobranschen.

Under hänvisning till vad jag nu anfört förordar jag att en anmälningsskyldighet i huvudsaklig överensstämmelse med televerkets och Sveriges Radios förslag införs. Någon ersättning för fullgörandet av anmälningsskyldigheten bör inte utgå.

De grundläggande bestämmelserna om anmälningsskyldigheten bör tas in i radiolagen (1966: 755). I lagen bör föreskrivas en skyldighet för den som i detaljhandelsledet yrkesmässigt överlåter TV-mottagare att anmäla detta till myndighet som Kungl. Maj:t bestämmer. Motsvarande skyldighet bör föreskrivas också i fråga om yrkesmässig uthyrning av TV-mottagare.

Vad gäller det närmare innehållet i den anmälan som skall göras bör i lagen endast anges att anmälan skall innehålla uppgifter som behövs för att fastställa avgiftsplikten för den överlåtna eller förhyrda mottagaren. Närmare bestämmelser om vilka uppgifter som skall lämnas bör av praktiska skäl få meddelas av Kungl. Maj:t eller myndighet som Kungl. Maj:t bestämmer. De uppgifter som kan komma att behövas är främst uppgifter om namn och postadress för den som förvärvar eller förhyr TV-mottagaren. Om denne inte själv kommer till TV-handlaren utan företräds av annan, torde det bli nödvändigt att också företrädarens namn och postadress uppges. Skall TV-mottagaren innehas av annan än de nu nämnda, måste uppgift naturligtvis lämnas också om denne, eftersom avgiftsskyldigheten åligger innehavaren. Avser överlåtelser eller förhyrningen en färg-TV-mottagare bör detta givetvis också anmälas.

I radiolagen krävs vidare bestämmelser om skyldighet för den som förvärvar eller hyr TV-mottagare att på begäran lämna TV-handlaren de uppgifter denne behöver för att fullgöra sin anmälningsskyldighet. I den mån den som förvärvar eller hyr TV-mottagare vid förvärvet eller förhyrningen företräds av annan bör uppgiftsskyldigheten ankomma på denne.

Slutligen bör i radiolagen tas in bestämmelser av innebörd att TV-handlare som inte fullgör anmälningsskyldighet eller som uppsåtligen eller som av oaktamhet lämnar ofullständig eller oriktig uppgift vid fullgörandet av anmälningsskyldigheten skall ådömas dagsböter. Straff bör också kunna ådömas den som lämnar oriktig uppgift vid fullgörande av den uppgiftsskyldighet gentemot TV-handlaren som jag nyss föreslagit. Straffet bör i sådant fall bestämmas till böter, högst 500 kr.

I enlighet med det anförda har inom utbildningsdepartementet upprättats förslag till lag om ändring i radiolagen (1966: 755).

Om innehållet i förslaget till ändring i radiolagen får jag, utöver vad som framgår av den tidigare framställningen, anföra följande.

9 §

Det har av författningstekniska skäl ansetts lämpligast att i denna paragraf införa de bestämmelser om skyldighet att anmäla överlåtelse eller uthyrning av TV-mottagare som jag förordat i den allmänna motiveringen och att flytta de nuvarande bestämmelserna i 9 § till en ny paragraf, 10 §.

Den anmälan som TV-handlaren skall göra vid yrkesmässig överlåtelse eller uthyrning av en TV-mottagare har angetts skola innehålla de uppgifter som behövs för fastställande av avgiftsplikten för den överlåtna eller uthyrda TV-mottagaren. Därmed åsyftas främst uppgift om vem som skall inneha TV-mottagaren. Uppgift härom har ansetts nödvändig även för de fall att den blivande innehavaren redan vid förvärvet eller förhyrningen erlagt eller påförts avgift som gäller för mottagaren. Sådan uppgift har också ansetts nödvändig i de enstaka fall då den blivande innehavaren enligt 7 § kungörelsen (1967: 447) om mottagare för radiosändning eller trådsändning är befriad från avgiftsskyldighet för TV-mottagaren. TV-handlarens anmälningsskyldighet avser alltså samtliga fall då yrkesmässig överlåtelse eller uthyrning kommer till stånd. TV-handlaren skall alltså inte i något fall pröva frågor om avgiftsplikten för de TV-mottagare som han överlåter eller hyr ut.

Bestämmelserna avses vara tillämpliga på dels den yrkesmässiga handeln med nya eller begagnade TV-mottagare, dels den yrkesmässigt bedrivna uthyrningen av sådana mottagare. Om uthyrningsverksamheten drivs som ett särskilt företag eller i anslutning till yrkesmässig handel med TV-mottagare saknar därvid betydelse. Anmälningsskyldigheten avses gälla även för sådan handel med enbart begagnade TV-mottagare som omfattats av bestämmelserna i förordningen (1949: 723) angående handel med skrot, lump och begagnat gods. Den valda terminologin inrymmer också det fall att förvärv av TV-mottagare sker genom byte.

Innebörden i tredje stycket är att den som inför TV-handlaren uppträder som kund är skyldig att på begäran lämna TV-handlaren de uppgifter som denne behöver för att fullgöra sin anmälningsskyldighet. Skulle kunden vägra att lämna alla eller vissa av de uppgifter som TV-handlaren behöver, blir TV-handlaren — om han inte själv har tillgång till uppgifterna — tvungen att avstå från den avsedda överlåtelsen eller uthyrningen för att inte ådraga sig straffansvar. Någon bestämmelse om att överlåtelse eller uthyrning ej får ske med mindre erforderliga uppgifter lämnas har vid sådant förhållande inte ansetts behövlig.

Det bör i sammanhanget anmärkas att skyldigheten att lämna uppgifter till den anmälningsskyldige inte ersätter den skyldighet att direkt till televerket anmäla innehav av bl. a. TV-mottagare som föreligger enligt 8 § kungörelsen (1967: 447) om mottagare för radiosändning eller trådsändning.

7 Hemställan

Under återopande av det anförda hemställer jag att Kungl. Maj:t föreslår riksdagen

att antaga förslaget till *lag om ändring i radiolagen (1966:755)*.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten